

En rejsebeskrivelse fra dagene før COVID-19

Jeg takker for det rejselegat som Scenografernes Rettighedsfond bevilligede mig i efteråret 2016, og som jeg brugte til en studierejse i USA og Canada, rejsen hed "Børnemuseer i Nord og Øst".

Jeg rejste afsted i foråret 2017, et forår der var vådt og koldt. Et forår, der i Canada, ændrede noget af min rejse.

Jeg havde valgt store mastodont institutioner fx Boston Children's Museum, men også mindre museer "som lå på vejen".

Boston Childrens's Museum er en 100 år gammel institution, bygget som museum med formidling til børn. Men desværre et museum, som på ingen måde går over i hjernebarken, som noget storslået. Det var stort og meget altfavnende, på en eller anden måde ville det alt for meget ..... Og kom derfor til at afsende ingenting. Jeg havde skrevet til museet hjemmefra, men der var aldrig nogen der svarede!

På ruten op til to canadiske museer i Quebec og Ottawa, stoppede jeg i Dover, en lille gammel industriby som havde et sciencemuseum til børn. Jeg havde tænkt det som et hurtigt stop. Men for katten, det lille hus var en øjenåbner! Først og fremmest oplevede jeg, at de virkelig gerne ville formidle og danne. Der var en tydelig afsender og deres koncept var så klart. Jeg havde ikke lavet nogen aftale med nogen, men fordi stedet var så småt, - og jeg hang ud så længe, så var det helt naturligt at tale med medarbejderne, og jeg fik lov til at være en flue på væggen i et af deres skoleforløb. Det var super spændende, for ligesom med kunsten, så kan formidlingen også kun lykkes, hvis der er en tydelig afsender, - en helt klar lysstråle der rammer prismet, så det kan skinne i alverdens farver. Byen Dover, er en gammel industriby ved en flod, hvor de har brugt vandet til at drive maskinerne. Byen havde bl.a. haft en stor vævefabrik, og så var/er er naturligt masser af bævere i området. Museet var bygget op omkring disse få elementer: Kræfterne i naturen, hvordan man kan opdæmme vand og dermed skabe energi. Væven, skillevæggene i museet var vævet, og gamle vævning kunne røres og sanses, historien var elegant tilstede. Der var også en afdeling, hvor det at skabe mønstre var det eneste man kunne, man skabte mønstre på vinduer, vægge og på gulvet med folie og tæppefliser. Det var skide flot og super simpelt, på en eller anden måde var det som at være inde i en kæmpe Mandala malebog. En afdeling til de yngste var dedikeret til bæverne, med gren-labyrinter og vinduer ud til den virkelige flod, der brusede forbi. Dette museum er grobunden for mange af mine tanker efter hjemkomsten. Det var så fedt at opleve en tydelighed og en dedikation. Hvis jeg som tilrejsende gæst mærker den, så er jeg sikker på det også skinner igennem hos de lokale børn.

I Canada skulle jeg besøge Musee de Civilisation i Quebec og Canadian Museum of History i Ottawa. Begge steder havde jeg kontakt til medarbejdere, der arbejdede med kuratering og formidling, og havde derfor aftaler om at blive vist rundt, men også se forløb i deres udstillinger. Det blev til to spændende dage i hælene på kollegaer i udlandet. Desværre blev skoleforløbet jeg skulle have overværet i Quebec aflyst. Canada var dette forår ramt af massiv regn og det, kombineret med smeltevand, forårsagede at mange floder løb over deres breder, - og veje derfor blev lukket. Derfor kunne skoleklassen ikke komme til Quebec og på min vej mod Ottawa, ville jeg have set et mindre museum, men det var også umuligt. Museet i Ottawa, var 50 cm fra at få alle deres magasiner oversvømmet, så det var lidt kritisk (vi havde heller ikke en eneste solskinsdag ☺).

Men tilbage til Musee de Civilisation, oprindeligt var museet ikke på min liste. Men så blev jeg opmærksom på, at de havde en udstilling der foldede folkeeventyrerne ud. I mit arbejde herhjemme, hvor jeg laver udstillinger til bl.a biblioteker, har jeg ofte en litterær indgangsvinkel til mit arbejde. Så derfor besluttede jeg mig til at slå et smut til Quebec, - en helt igennem fantastisk by! Denne udstilling var lukket, når der ikke

var formidling, dvs at der skulle bookes forløb. På den måde, var det et meget styret værk, via udklædning og rollespil, oplevede eleverne eventyr på en ny måde. (Jeg kan huske, at teater Zeppelin på Vesterbro har haft nogle spændende forløb på lignende måde, hvor det var kønnet der blev udforsket). Det ville selvfølgelig have været dejligt at opleve en flok elever kaste sig ud i det. For nogle udstillinger lever i sig selv, og andre skal leves/leges i, for at de vågner. Til gengæld havde de en skide sjov udstilling om hunde og katte på 1. sal, hvor jeg gik og labbede i mig af gode ideer og finurlige tiltag.

Turens sidste museum var i Ottawa, Canadas hovedstad – ikke en speciel spændende by, men et skønt museum, hvor de tog så hjerteligt imod mig. Her havde de en fast udstilling, lidt ala Eksperimentariet, hvor det var verdensdele og dens mangfoldighed der blev foldet ud. Udstillingen var 40 år gammel! Den var startet i 1971!!! Den var flot vedligeholdt, og den virkede ikke gammeldags, - og man kan sige at alt andet lige, så er der måske ikke så meget der har ændret sig. Man var meget aktiv, kunne laste sække på fragtskibe i Holland, tage på café i Paris, sidde i siv-huse i Indonesien og bumle med bus i Indien. Skoleklassen jeg skulle følge, skulle have et musikforløb i den afrikanske del, og som formidleren sagde ”det er et meget populært forløb, for så kan de krydse musikundervisning af i deres læringsplan”. Heldigvis ses mine udstillingsoplevelser stadig som en sanselig og legende oplevelse, men jeg kan da godt genkende at især til skoleklasser, skal mine udstillinger passe med læringsmål. Så gælder det bare om at folde emnet ud på en måde, så det også bliver interessant at se på, og at den kunstneriske oplevelse er intakt. Det var et dejligt museum, og jeg var der fra de åbnede til de lukkede.

Jeg er meget glad for at have modtaget rejselegatet, og gør allerede nu, brug af mine oplevelser.

Med venlig hilsen

Stine Worm Sørensen